WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 9 listopada 2006 r. *

W sprawie C-344/05 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 21 września 2005 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez L. Lozano Palacios i H. Kraemera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

w której drugą stroną jest:

Joël De Bry, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Woluwe-St-Lambert (Belgia), reprezentowany przez S. Orlandiego, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen, J. Klučka, R. Silva de Lapuerta i L. Bay Larsen (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swym odwołaniu Komisja Wspólnot Europejskich wnosi o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie T-157/04 De Bry przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP str. I-A-199, II-901, (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym stwierdzono nieważność decyzji Komisji z dnia 26 maja 2003 r. (zwaną dalej „sporną decyzją") potwierdzającej ostatecznie sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej J. De Bry'ego, urzędnika (zwane dalej „sprawozdaniem"), dotyczące okresu od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r.

Ramy prawne

2 Artykuł 26 akapit pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich w brzmieniu obowiązującym w czasie, w którym miały miejsce okoliczności faktyczne niniejszego sporu (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym"), stanowi:

„Akta osobowe urzędnika zawierają:

a) wszelkie dokumenty dotyczące jego stosunku pracy oraz wszelkie oceny jego kwalifikacji, wydajności i zachowania;

b) wszelkie uwagi urzędnika dotyczące powyższych dokumentów.

Dokumenty są rejestrowane, numerowane oraz włączane do akt według numerów porządkowych; dokumenty określone w lit. a) mogą być wykorzystane lub użyte przez instytucję przeciwko urzędnikowi tylko w przypadku, gdy zostały mu one przedstawione przed ich włączeniem do akt".

3 Artykuł 43 regulaminu pracowniczego stanowi:

„Kwalifikacje, wydajność oraz zachowanie w ramach służby każdego urzędnika, z wyjątkiem urzędników grup zaszeregowania A 1 i A 2, są przedmiotem okresowej oceny sporządzanej co najmniej raz na dwa lata, zgodnie z warunkami określonymi przez każdą z instytucji na podstawie art. 110.

Powyższe oceny są przedstawiane zainteresowanemu urzędnikowi. Urzędnik ma prawo zgłoszenia uwag, które uważa za istotne".

4 Artykuł 110 akapit pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego stanowi, że każda instytucja po konsultacji ze swoim komitetem pracowniczym oraz komitetem do spraw regulaminu pracowniczego przyjmuje ogólne przepisy wykonawcze do niego, a następnie podaje je do wiadomości personelu.

5 W dniu 26 kwietnia 2002 r. Komisja wydała decyzję w sprawie ogólnych przepisów wykonawczych do art. 43 regulaminu pracowniczego (zwaną dalej „decyzją o przepisach wykonawczych do art. 43"), wprowadzającą nowy system oceny.

6 Artykuł 1 decyzji o przepisach wykonawczych do art. 43 przewiduje coroczne sporządzenie sprawozdania.

7 Artykuły 7 i 8 regulują postępowanie w sprawie oceny. Po sporządzeniu przez podlegającego ocenie urzędnika samooceny i po rozmowie z oceniającym go szefem jednostki oceniający oraz zatwierdzający, będący przełożonym oceniającego, sporządzają sprawozdanie, które udostępniają zainteresowanemu. Urzędnik podlegający ocenie może następnie poprosić o rozmowę z zatwierdzającym, który może zmienić bądź zatwierdzić sprawozdanie. To ostatnie ponownie jest udostępniane zainteresowanemu. Urzędnik podlegający ocenie może następnie zwrócić się do zatwierdzającego o powołanie wspólnego komitetu do spraw ocen (zwanego dalej „wspólnym komitetem"). Wspólny komitet upewnia się, czy sprawozdanie zostało sporządzone bezstronnie, rzetelnie i zgodnie ze zwykłymi regułami oceny. Sprawdza także, czy przestrzegano wymogów proceduralnych, w szczególności jeżeli chodzi o przeprowadzanie rozmów i terminy. Wydaje on uzasadnioną opinię. Opinia ta doręczana jest urzędnikowi podlegającemu ocenie, a także oceniającemu

i zatwierdzającemu oraz oceniającemu w postępowaniu odwoławczym, będącym przełożonym zatwierdzającego, który zatwierdza bądź zmienia sprawozdanie, zanim przekaże je zainteresowanemu. Jeżeli oceniający w postępowaniu odwoławczym nie zgadza się z zaleceniami zawartymi w opinii wspólnego komitetu, zobowiązany jest uzasadnić swą decyzję.

8 W miesiącu lipcu 2002 r. Komisja opublikowała dokument zatytułowany „System oceny przebiegu kariery personelu — przewodnik" (zwany dalej „przewodnikiem w sprawie oceny"). Zgodnie z tym przewodnikiem sprawozdanie obejmuje kwalifikacje, wydajność i zachowanie w pracy każdego urzędnika. W ten sposób utworzonym trzem rubrykom oceny przyporządkowuje się różne poziomy, z których każdy liczy odpowiednio maksymalnie sześć, dziesięć i cztery punkty.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

9 W odniesieniu do J. De Bry'ego, urzędnika zaszeregowanego w grupie A 5, pracującego w Sekretariacie Generalnym Komisji sporządzone zostało w dniu 18 lutego 2003 r. sprawozdanie obejmujące okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r.

10 W oparciu o decyzję o przepisach wykonawczych do art. 43 zażądał on zmiany swej oceny. W dniu 19 marca 2003 r. wprowadzone zostały przez zatwierdzającego pewne zmiany do komentarzy o charakterze opisowym, lecz przyznane oceny pozostały niezmienione.

11 W rubryce „Zachowanie w pracy" dodany został następujący komentarz:

„P. De Bry jest zawsze dyspozycyjny jeżeli chodzi o dokończenie pracy w godzinach nadliczbowych w ciągu tygodnia, a nawet weekendu. Jednakże dyspozycyjność poza normalnymi godzinami pracy często idzie w parze z nieprzestrzeganiem normalnego czasu pracy".

12 W dniu 26 marca 2003 r. J. De Bry złożył wniosek o powołanie komitetu ds. ocen. Jego odwołanie zostało oddalone w spornej decyzji wydanej przez oceniającego w postępowaniu odwoławczym.

13 W dniu 26 sierpnia 2003 r. J. De Bry wniósł zażalenie w trybie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego. Zostało ono oddalone przez organ powołujący w dniu 6 stycznia 2004 r.

Skarga do Sądu i zaskarżony wyrok

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 kwietnia 2004 r. J. De Bry wniósł skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

15 Podnosi on cztery zarzuty, oparte kolejno na:

— naruszeniu art. 14 regulaminu pracowniczego, zgodnie z którym każdy urzędnik, który podczas wykonywania swoich obowiązków jest zobowiązany do zajęcia stanowiska w sprawie, której przebieg lub rozstrzygnięcie związane są z jego interesem osobistym, co może ograniczyć jego niezależność, powiadamia o tym organ powołujący;

— naruszeniu obowiązku uzasadnienia;

— niezgodności między określonymi komentarzami o charakterze opisowym a odpowiadającą im oceną ogólną;

— naruszeniu prawa do obrony.

16 W ramach czwartego zarzutu podniósł on, że zarzut nieprzestrzegania czasu pracy mógł znaleźć się w sprawozdaniu tylko wtedy, gdy urzędnik miał możliwość wcześniejszego przedstawienia swych uwag w odniesieniu do tego zarzutu, co w tym konkretnym przypadku nie miało miejsca. Rzekomy brak punktualności powinien jego zdaniem prowadzić w momencie, w którym zaistniał, do udzielenia ostrzeżenia, pozwalającego mu przedstawić własny punkt widzenia.

17 Sąd zwrócił się do Komisji o wypowiedzenie się w przedmiocie ewentualnego wpływu na sporne postępowanie w sprawie oceny art. 26 regulaminu pracowniczego i orzecznictwa, zgodnie z którym celem tego przepisu jest zapewnienie poszanowania prawa do obrony urzędnika.

18 Komisja odpowiedziała, że art. 26 regulaminu pracowniczego zakłada istnienie „dokumentów" i nie wymaga ich tworzenia, w szczególności w formie pisemnych ostrzeżeń skierowanych do urzędnika.

19 W pkt 94 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił czwarty zarzut, uznając, że jeżeli chodzi o upomnienie dotyczące czasu pracy, Komisja naruszyła prawo do obrony, które gwarantuje art. 26 regulaminu pracowniczego.

20 W konsekwencji w pkt 95 i 96 tego wyroku uwzględnił on trzeci zarzut, w zakresie w jakim — skoro stwierdzenie o braku punktualności było niezgodne z prawem, a odpowiadające temu upomnienie w sprawozdaniu winno być uznane za niebyłe — poważne wątpliwości budziła zgodność oceny „dostatecznej" z komentarzami znajdującymi się w rubryce „Zachowanie w pracy".

21 Sąd oddalił w pozostałej części podniesione przez skarżącego zarzuty.

22 Stwierdził wreszcie nieważność spornej decyzji i obciążył Komisję kosztami postępowania.

23 W pkt 83 zaskarżonego wyroku uznał on, że poszanowanie prawa do obrony urzędnika podlegającego ocenie zakłada, że okoliczności faktyczne, takie jak te, o których mowa w niniejszej sprawie, utrwalone są w „dokumentach" w rozumieniu art. 26 akapit pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego uprzednio włączonych do jego akt osobowych albo przynajmniej uprzednio mu zakomunikowanych, jeżeli chce się z nich uczynić przedmiot upomnienia.

24 W pkt 86 tego wyroku Sąd uznał, że urzędnik pod rygorem naruszenia prawa do obrony zagwarantowanego mu przez art. 26 regulaminu pracowniczego winien być w pisemnym ostrzeżeniu powiadomiony o stwierdzeniu u niego braku punktualności, i to w odpowiednim czasie, tj. w rozsądnym terminie od zarzucanego mu zachowania, co pozwala mu w szczególności skutecznie bronić swych interesów bądź przez zakwestionowanie tego upomnienia, bądź przez jego uwzględnienie w celu poprawienia swego zachowania w pracy, choćby tylko dla otrzymania dobrej oceny.

25 Sąd stwierdził ponadto w pkt 91 zaskarżonego wyroku, że pkt 3.1 przewodnika w sprawie oceny, jaki Komisja sama sobie narzuciła jako regułę postępowania, nakazuje oceniającym przestrzeganie, by w trakcie postępowania w sprawie oceny gromadzili próbki prac, zachowywali ich kopie lub sporządzali notatki. W tym samym punkcie zaskarżonego wyroku stwierdził on, że zgodnie z pkt 3.2 przewodnika w sprawie oceny informacje zwrotne powinny się odnosić do precyzyjnie określonych elementów zachowania i być udzielone najszybciej jak to możliwe po wykonaniu prac.

Żądania stron przed Trybunałem

26 Komisja wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— rozpoznanie sprawy przez Trybunał, uwzględnienie wniosków przedstawionych przez nią w pierwszej instancji i tym samym oddalenie skargi;

— ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;

— obciążenie J. De Bry'ego kosztami postępowania, włączając w to jego własne koszty w postępowaniu przed Sądem.

27 J. De Bry wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania jako oczywiście bezzasadnego;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

28 Odwołująca się podnosi jeden tylko zarzut mający na celu uchylenie wyroku, podzielony na dwie części, oparty z jednej strony na błędnym zastosowaniu przez Sąd zasady poszanowania prawa do obrony, a z drugiej art. 26 akapit drugi regulaminu pracowniczego.

Argumentacja stron

29 W ramach pierwszej części zarzutu Komisja utrzymuje, że Sąd naruszył zakres ogólnej zasady prawa do obrony.

30 Prawo to jej zdaniem ma zastosowanie w ramach samego postępowania, które może zakończyć się wydaniem aktu niekorzystnego.

31 Prawo to nie oznacza, że na wydającym niekorzystny akt ciąży obowiązek wystosowania do osoby, będącej adresatem aktu, ostrzeżenia poprzedzającego wszczęcie postępowania.

32 W ramach drugiej części zarzutu Komisja twierdzi, że obowiązek utrwalenia na piśmie okoliczności faktycznej, którą można zarzucić urzędnikowi, o którym to obowiązku mówi Sąd, nie wynika z art. 26 akapit drugi regulaminu pracowniczego.

33 Ten ostatni przepis zakłada istnienie „dokumentów" w rozumieniu akapitu pierwszego tego samego artykułu. Jej zdaniem nie wprowadza on obowiązku tworzenia takich dokumentów.

34 J. De Bry podnosi, że art. 26 regulaminu pracowniczego ma na celu zapewnienie poszanowania prawa urzędnika do obrony. Artykuł ten ma na celu uniknięcie tego, by decyzje organu powołującego wpływające na sytuację administracyjną i karierę podlegającego ocenie urzędnika były oparte na okolicznościach faktycznych dotyczących jego zachowania, które nie zostały zamieszczone w jego aktach ani o których zainteresowany nie został powiadomiony.

35 Sąd zatem jego zdaniem prawidłowo, zgodnie z ustalonym orzecznictwem stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji.

36 J. De Bry dodaje, że Sąd powinien był skutecznie zweryfikować, czy sporządzając sprawozdanie Komisja zastosowała nowe wewnętrzne wytyczne wynikające w szczególności z pkt 3.1 przewodnika w sprawie oceny, do przestrzegania którego była zobowiązana.

Ocena Trybunału

37 Zgodnie z ustalonym orzecznictwem poszanowanie prawa do obrony w stosunku do każdego postępowania wszczętego w stosunku do danej osoby i mogącego zakończyć się wydaniem aktu dla niej niekorzystnego stanowi podstawową zasadę prawa wspólnotowego i winna być przestrzegana nawet wtedy, gdy brak jest jakichkolwiek uregulowań dotyczących danego postępowania (zob. w szczególności wyrok z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 234/94 Belgia przeciwko Komisji, str. 2263, pkt 27; z dnia 5 października 2000 r. w sprawie C-288/96 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. str. I-8237, pkt 99).

38 Zasada ta wymaga, by osoba, o którą chodzi, była w stanie zaprezentować skutecznie swój punkt widzenia w odniesieniu do okoliczności, które mogą jej zostać zarzucone w akcie, który ma zostać wydany (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Belgia przeciwko Komiji, pkt 27 in fine; wyrok z dnia 3 października 2000 r. w sprawie C-458/98 P Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie, Rec. str. I-8147, pkt 99).

39 Jednakże jako gwarancja proceduralna ogólna zasada poszanowania prawa do obrony nie może być interpretowana w sferze oceny personelu Wspólnot Europejskich jako nakładająca obowiązek udzielenia uprzedniego ostrzeżenia, poprzedzającego postępowanie prowadzące do wydania takiej oceny.

40 Na stwierdzenie to nie wpływa art. 26 akapit pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego, w zakresie w jakim uzależnia on możliwość wykorzystania przeciwko urzędnikowi relacji dotyczących jego kwalifikacji, wydajności i zachowania od przedstawienia ich zainteresowanemu zanim włączone zostaną do akt osobowych.

41 W istocie odpowiednie przepisy, których celem jest zapewnienie prawa urzędnika do obrony (zob. w szczególności wyrok z dnia 28 czerwca 1972 r. w sprawie 88/71 Brasseur przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 499, pkt 11; z dnia 12 lutego 1987 r. w sprawie 233/85 Bonino przeciwko Komisji, Rec. str. 739, pkt 11) dotyczą dokumentów już istniejących. Przepisy te stanowią przeszkodę dla tego, by w trakcie postępowania w sprawie oceny dokumenty takie wykorzystane zostały przeciwko urzędnikowi podlegającemu ocenie bez przedstawienia mu ich zanim włączone zostaną do akt osobowych. Przepisy te nie nakładają obowiązku wcześniejszego sporządzenia dokumentów formalizujących każdą zarzucaną zainteresowanemu okoliczność.

42 Podobnie jak sama podstawowa zasada, art. 26 regulaminu pracowniczego nie wprowadza zatem obowiązku udzielenia uprzedniego ostrzeżenia.

43 Podstawowa zasada poszanowania prawa do obrony powinna umożliwić zainteresowanemu w trakcie postępowania w sprawie oceny obronę wobec zarzucanych mu okoliczności, które mogą być przeciw niemu wykorzystane. Cel ten jest realizowany w szczególności za pośrednictwem art. 26 akapit pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego oraz decyzji o przepisach wykonawczych do art. 43, których postanowienia zapewniają poszanowanie kontradyktoryjności w toku całego postępowania, jak to wynika z pkt 7 niniejszego wyroku.

44 Rolą podstawowej zasady poszanowania prawa do obrony nie jest umożliwienie także urzędnikowi zmiany w przyszłości jego zachowania w celu uniknięcia skutecznego wykorzystania przeciwko niemu ustalonych okoliczności. Jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 53 i 54 swej opinii, poprawa zachowania w pracy stanowi

cel wykraczający poza zakres zastosowania poszanowania prawa do obrony, jako że podobnemu celowi służy w rzeczywistości samo sprawozdanie z oceny.

45 Stąd też stwierdzając w pkt 83 i 86 zaskarżonego wyroku naruszenie prawa do obrony, o którym stanowi art. 26 regulaminu pracowniczego, z powodu braku uprzedniego pisemnego ostrzeżenia, Sąd naruszył zarówno podstawową zasadę poszanowania prawa do obrony, jak i wspomniany art. 26 regulaminu pracowniczego.

46 Na stwierdzenie to nie ma wpływu uzasadnienie zawarte w pkt 91 zaskarżonego wyroku dotyczące przewodnika w sprawie oceny, który Komisja sama narzuciła sobie, jak twierdzi Sąd, jako regułę działania.

47 W istocie o ile rozdział 3 przewodnika w sprawie oceny zaleca „zwrotny przekaz konstruktywnej informacji [...] dokonywany regularnie i w dowolnym czasie" w odniesieniu do „precyzyjnie określonych elementów zachowania" i o ile zachęca oceniających do „gromadzenia fragmentów prac [...] do zachowywania ich kopii lub sporządzania notatek", to stwierdza również, że zwrotna informacja przekazywana jest „w postaci np. ocen formalnych i nieformalnych oraz indywidualnej rozmowy". Nie zobowiązuje on zatem w ogóle do systematycznego udzielania ostrzeżenia na piśmie w odniesieniu do każdej okoliczności mogącej stanowić przedmiot upomnienia.

48 Należy wreszcie stwierdzić, że z powodu naruszeń prawa popełnionych przy wykładni podstawowej zasady poszanowania prawa do obrony oraz art. 26 regulaminu pracowniczego Sąd w pkt 95 i 96 zaskarżonego wyroku nieprawidłowo wywnioskował następnie istnienie niezgodności wpływającej na treść sprawozdania i uwzględnił trzeci podniesiony przed nim zarzut (zob. pkt 20 niniejszego wyroku).

49 Z powyższego wynika, że zaskarżony wyrok powinien zostać częściowo uchylony, w zakresie w jakim stwierdził nieważność spornej decyzji z racji naruszenia prawa do obrony, o którym stanowi art. 26 regulaminu pracowniczego, i w konsekwencji z racji niezgodności między określonymi komentarzami o charakterze opisowym a odpowiadającą im oceną ogólną, w odniesieniu do upomnienia o nieprzestrzeganiu czasu pracy.

W przedmiocie następstw uchylenia zaskarżonego wyroku

50 Stosownie do art. 61 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.

51 Jako że stan postępowania na to pozwala, należy w niniejszej sprawie ten przepis zastosować.

W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu prawa do obrony

52 Z przyczyn, o których mowa w pkt 37–44 niniejszego wyroku, ani podstawowa zasada poszanowania prawa do obrony, ani art. 26 akapit pierwszy i drugi regulaminu nie uzależniają wykorzystania w sprawozdaniu urzędnika obciążającej go okoliczności od sporządzenia, przed postępowaniem prowadzącym do przyjęcia takiego sprawozdania, pisemnego ostrzeżenia ani od powiadomienia o nim zainteresowanego.

53 Skarżący nie może zatem zarzucać Komisji, że wykorzystała w spornym sprawozdaniu upomnienie o nieprzestrzeganiu czasu pracy bez udzielenia przed wszczęciem postępowania w sprawie oceny ostrzeżenia.

54 Zarzut oparty na naruszeniu prawa do obrony winien zatem zostać oddalony.

W przedmiocie zarzutu opartego na niezgodności między określonymi komentarzami o charakterze opisowym a odpowiadają im oceną ogólną w odniesieniu do upomnienia o nieprzestrzeganiu czasu pracy

55 Jako że stwierdzenie braku punktualności nie zostało uznane za niezgodne z prawem, upomnienie wynikające z tego stwierdzenia należy uznać za prawidłowo wpisane do treści spornego sprawozdania.

56 W tych okolicznościach brak jest wątpliwości co do zgodności między oceną „dostateczną" a komentarzem zamieszczonym w rubryce „Zachowanie w pracy".

57 Wynika z tego, że zarzut oparty na niezgodności między określonymi komentarzami o charakterze opisowym a odpowiadającą im oceną ogólną winien zostać oddalony w odniesieniu do upomnienia o nieprzestrzeganiu czasu pracy.

58 Z powyższego wynika, że skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

59 Zgodnie z art. 122 akapit pierwszy regulaminu jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, rozstrzyga także o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże zgodnie z art. 70 regulaminu, mającym zastosowanie zgodnie z art. 122 akapit drugi do odwołań wniesionych przez instytucje w sporach między instytucjami Wspólnoty a ich pracownikami, instytucje pokrywają własne koszty.

60 W niniejszej sprawie J. De Bry przegrał sprawę, a Komisja wniosła o obciążenie go kosztami postępowania. W oparciu o wyżej wskazane przepisy regulaminu należy obciążyć każdą ze stron jej własnymi kosztami w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu w pierwszej instancji.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) **Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie T-157/04 De Bry przeciwko Komisji zostaje częściowo uchylony, w zakresie w jakim stwierdził on nieważność decyzji Komisji**

z dnia 26 maja 2003 r. potwierdzającej ostatecznie sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej J. De Bry'ego dotyczące okresu od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. z uwagi na naruszenie prawa do obrony, o którym mowa w art. 26 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, a w konsekwencji z uwagi na niezgodność między określonymi komentarzami o charakterze opisowym a odpowiadającą im oceną ogólną, w odniesieniu do upomnienia o nieprzestrzeganiu czasu pracy.

2) **Skarga zostaje oddalona.**

3) **Każda ze stron pokrywa koszty własne w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.**

Podpisy